

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **R. K.**, st. příslušnost: Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Beránkem
sídlem Jiráskova 638/35, 470 01 Česká Lípa

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2021, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2021, č. j. X, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubovi Beránkovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „policie“) ze dne 11. 8. 2021, č. j. X, kterým policie vyhostila žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná stanovila žalobci dobu, po kterou nebude moci vstoupit na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), na dvanáct měsíců.

2. **Žalobce v žalobě** namítal, že policie nezjistila skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Policie nezjistila všechny okolnosti věci a rozhodné skutečnosti ve prospěch žalobce.
3. Délka vyhoštění dvanáct měsíců je nepřiměřená vzhledem k okolnostem věci a odporuje základním zásadám činnosti správního orgánu. Je nutné vzít do úvahy následky zásahu do života žalobce a jeho možnostem cestovat do členských států EU i do budoucna. Žalobce neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR a nebyl nikdy trestaný. Žalovaná se k této otázce dostatečně nevyjádřila.
4. Policie neposoudila dostatečně přiměřenost rozhodnutí o vyhoštění a zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho partnerky M. F., nar. X a její dcery A. F., nar. X, se kterými žalobce tvoří rodinu a bydlí ve společné domácnosti. Žalobce s partnerkou očekávají narození společného dítěte. O těchto vazbách hovořil žalobce s policií dne 10. 8. 2021 a navrhoval výslech partnerky. Policie mu k tomu řekla, že to není podstatné a že na vyhoštění to stejně nebude mít vliv. Podle žalobce tyto skutečnosti mají zásadní vliv na napadené rozhodnutí. Partnerka a její dcera jsou na žalobci existenčně závislé a jsou odkázány na jeho péči. Žalobce hlídá dceru partnerky, když je partnerka v zaměstnání. Žalovaná ani policie se dostatečně nezabývaly přiměřeností vyhoštění a zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho partnerky a malé dcery. Žalobce zásadně nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že s partnerkou a její dcerou netvoří společnou domácnost. Tento závěr je v rozporu se skutečností. Žalobce měl s partnerkou a její dcerou společnou domácnost už před vydáním rozhodnutí a od té doby se jejich vztahy ještě více upevnily. Policie nepostupovala v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nezkoumala skutečnosti, které měla zohlednit při posuzování dopadů rozhodnutí, jako závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobce občanem. Policie žalobci žádné otázky v těchto směrech nekladla, a pokud některé skutečnosti neuvedl sám (zejména co se týče rodinných a sociálních vazeb), nepřihlédla k nim a přesně je nezaprotokolovala a ještě žalobci sdělila, že to není důležité. Policie tedy nezkoumala skutečnosti relevantní pro objektivní objasnění projednávané věci.
5. Ačkoli policie uvedla, že žalobce rozumí českému jazyku a nežádá tlumočníka, není to pravda. Žalobce žádal ve správním řízení o ustanovení advokáta a tlumočníka, což policie odmítla a vedla řízení i přes nesouhlas žalobce. Žalobce je tak osobou zranitelnou, nerozumí slovem a písmem českému jazyku ani právnické terminologii a neměl po boku žádnou odborně zdatnou osobu. Žalobce podepsal listiny ve správním spise pod tlakem.
6. V návratu na Ukrajinu žalobci brání válečný konflikt, avšak k tomu se žalovaná nevyjádřila a její rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.
7. Žalobce byl od 30. 3. 2021 zaměstnaný u D. R., s. r. o., která spolupracovala s firmou M. Tyto společnosti žalobci přislíbily vyřízení povolení k pobytu a práci v ČR, na Slovensku a Polsku. Žalobce jim věřil, za vyřízení zaplatil a to, že povolení nemá, zjistil až od policie při pobytové kontrole 10. 8. 2021.

8. Vadou řízení bylo, že policie žalobci nedoručila výzvu k doplnění odvolání. Žalobce ve schránce žádnou výzvu k vyzvednutí písemnosti neměl a nemohl doplnit odvolání. Žalobce navíc v blanketním odvolání žádal o ustanovení advokáta a nedozvěděl se, jak policie o jeho žádosti rozhodla. Žalobce žádal o advokáta už při výsledku 10. 8. 2021. Zásah do práv žalobce byl velký, po vyhoštění by musel opustit svou rodinu, tedy partnerku a její dceru. Žalobce je zranitelnou osobou.
9. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** namítla opožděnost žaloby. Žalobce mohl podat žalobu nejpozději 21. 10. 2021, a pokud ji podal soudu osobně 22. 10. 2021, je opožděná. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Policie uložila správní vyhoštění v zákonem stanovené délce. Žalovaná považovala vyhoštění za přiměřené opatření a měla za to, že za daných okolností od vyhoštění nelze upustit.
10. **Žalobce v podání ze dne 7. 12. 2021** doplnil, že vychovává partnerčinu nezletilou dceru a očekává s partnerkou narození dítěte, které již nyní požívá právní ochrany, bude občanem ČR a je v jeho zájmu, aby žilo s otcem. Vyhoštění je tak nepřiměřeně přísný trest. Žalobce navrhl důkazy svým výsledkem, výsledkem partnerky a dotazem na zaměstnavatele.
11. **Žalobce v podání ze dne 12. 12. 2021** namítl, že ve správním řízení navrhl důkaz výsledkem partnerky, ale policie tento důkaz opomenula. Žalobce je osobou zranitelnou, přesto mu policie neposkytla potřebná poučení, právního zástupce ani tlumočníka, i když o ně žádal. Žalobce tak nemohl uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. Policie jednala přitom se žalobcem dne 10. a 11. 8. 2021 i v nočních hodinách a žalobce byl pod tlakem okolností. Policie nedoručila žalobci výzvu k doplnění odvolání řádně, protože výzva nebyla po nevyzvednutí vhozena do schránky, žalobce se o ní nedozvěděl a nemohl doplnit odvolání. Policie v rozporu s § 50 správního řádu vůbec nezjišťovala okolnosti vztahu s partnerkou žalobce, nevyslechla ji a nezjistila okolnosti soužití. Policie nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Policie při hodnocení společné domácnosti žalobce a jeho partnerky nepřihlédla k tomu, že se oba podílejí na nákladech domácnosti. Žalobce policii uvedl, že měsíčně partnerce přispívá na domácnost částkou 5 000 Kč. Žalobce navrhl k důkazu pracovní smlouvu, kterou má uzavřenou s D. R. s. r. o., čestným prohlášením nebo výsledkem partnerky, poštovní evidencí vztahující se k doručení výzvy k doplnění odvolání a výsledkem doručovatelky, výsledkem osob, které prováděly úkony správního řízení a výsledkem žalobce. Žalobce k důkazu zaslal soudu v kopii část těhotenského průkazu partnerky a potvrzení o její pracovní neschopnosti.
12. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud ověřil **ze správního spisu z rozhodnutí policie ze dne 11. 8. 2021**, že policie vycházela z výpovědi žalobce, který uvedl, že rozumí, z jakého důvodu je s ním vedeno správní řízení, že není oficiálně ženatý a nemá děti, že vstoupil do ČR v dubnu 2020 z Polska, kde pracoval, do Č. L., kde bydlí jeho přítelkyně. Tu navštěvoval vždy jednou za 14 dní na 2 – 3 dny. Vždy cestoval pouze za přítelkyní, bydlel u ní. Na Ukrajinu se může vrátit, má tam rodiče a bydlí na Ukrajině s nimi. Na Ukrajině mu nehrozí žádné nebezpečí, není a nebylo s ním vedeno žádné trestní řízení, nemá problém se státními orgány. O azyl v žádné zemi nežádal. Žalobce měl společnou domácnost s M. F., uvedl její datum narození, adresu a číslo mobilního telefonu, chtěl by si ji v budoucnu vzít, pomáhá jí vychovávat její dceru.

Rozhodnutí o vyhoštění bude respektovat a na odjezd potřebuje sedm dnů. Policie uvedla, že zjistila všechny rozhodné skutečnosti pro vyhoštění. Žalobce neměl oprávnění k pobytu v ČR. Žalobce není z hlediska možnosti vnímat a snášet důsledky správního vyhoštění osobou „nadměrného“ věku a nemá zdravotní problémy. Pobyt žalobce v ČR nebyl dlouhodobý. Policie proto nepředpokládala, že si žalobce vybudoval v ČR nějaké sociální, kulturní či obdobné vazby. Žalobce v EU pobývá relativně krátkodobě, a to 163 dnů. Jeho pobyt byl od začátku zaměřen převážně na ekonomickou stránku, když si chtěl v Polsku vydělat peněžní prostředky. To se mu podařilo, protože od vstupu do EU do července 2021 pracoval v Polsku. Žalobce uvedl, že si nebyl vědom neoprávněného pobytu v EU, ale mohl si informace zjistit dotazem u správních orgánů nebo na internetu. Žalobce přesáhl dobu oprávněného pobytu o 73 dnů (mohl pobývat bez povolení v EU jen 90 dnů v rámci 180 dnů). Policie uvedla, že přihlédla k právu na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce vstoupil do Polska za účelem zaměstnání a uvedl při výslechu, že nemá v ČR a EU žádné rodinné příslušníky, příbuzné a kamarády, má v ČR přítelkyni, se kterou sdílí společnou domácnost a přispívá jí 5 000 Kč měsíčně na nájem bytu, avšak nebyl uveden v nájemní smlouvě. Policie uvedla, že takto vedenou společnou domácnost nepovažuje za společnou domácnost, protože žalobce pobýval od svého vstupu do EU převážně v Polsku, partnerku navštívil až po šesti týdnech a poté vždy jednou za 14 dní na 2 – 3 dny. Podle policie v tomto intervalu návštěv není možné společné soužití, vedení společné domácnosti a společná výchova šestileté dcery partnerky. Žalobce a jeho partnerka dosud neučinili žádné kroky k legalizaci pobytu žalobce v EU. Žalobce 10. 8. 2021 uvedl, že s paní byli teprve na 18. 8. 2021 objednaní k právníkovi na konzultaci možností legalizace pobytu. Od vstupu žalobce do EU dne 1. 3. 2021 do plánované schůzky u právníka uplynula dlouhá doba. Vyhoštění žalobce podle policie nepředstavuje znatelnou překážku pro soužití žalobce s partnerkou, protože se stýkali jednou za dva týdny na 2 – 3 dny. Stejně často může partnerka navštěvovat žalobce v zemi jeho původu a nedojde k narušení jeho vztahu a soužití. Po uplynutí 12 měsíců může žalobce legalizovat svůj pobyt v EU za účelem následného soužití s partnerkou. Žalobce pochází z bezpečné části Ukrajiny podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, a není zde překážka vycestování. Žalobce se 11. 8. 2021 seznámil s podklady rozhodnutí a nežádal změny či doplnění, ani nedoručil žádné další podklady rozhodnutí. Doba vyhoštění v délce 12 měsíců je na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí (nejdelší doba je pět let) a má preventivní charakter, aby se takového jednání žalobce do budoucna vyvaroval a neporušoval právní předpisy. Policie přihlédla k tomu, že žalobce spolupracoval.

14. **Žalovaná se v rozhodnutí o odvolání** ztotožnila se skutkovými a právními závěry policie a částečně na ně odkázala. K žádosti žalobce o ustanovení advokáta žalovaná uvedla, že si ho může zvolit sám na své náklady, nikoli na náklady správního orgánu. Žalovaná nezjistila žádné liberační důvody podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce nerespektoval zákaz vstupu na území ČR pro porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví (řízení vedené ode dne 13. 2. 2021 pod č. j. KRPH-11914-7/ČJ-2021-050022) a od 17. 2. 2021 byl zařazen do evidence nežádoucích osob, ale zákaz nerespektoval.
15. **Podle správního spisu** měl žalobce povolený pobyt od 15. 2. 2020 za účelem zaměstnání na 90 dnů, tj. do 14. 5. 2020. Podle otisku razítka v cestovním pase vstoupil žalobce do Polska 1. 3. 2021, kde pracoval jako skladník. Podle záznamu v CIS měl žalobce vydáno výjezdní vízum 14. 2. 2021. Ve správním spise je založeno poučení žalobce v ukrajinském Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

jazyce, které žalobce podepsal. Výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena tzv. fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu desátým dnem od připravení zásilky k vyzvednutí. Žalobce zásilku po výzvě nevyzvedl. Zásilka byla vrácena odesílateli.

16. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Poslední den lhůty, ve které žalobce mohl podat žalobu, byl 21. 10. 2021. Žalobce podal podle dodaného podacího lístku žalobu na poště dne 21. 10. 2021, tedy včas (§ 57 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
18. Hlavní spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo, jestli policie zjistila skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu zejména s ohledem na přiměřenost zásahu rozhodnutím o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
19. Podle čl. 8 přímo aplikovatelné Úmluvy platí, že státní orgán nemůže do práva na soukromý a rodinný život zasahovat, vyjma případů, *kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
21. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců **za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.** Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
22. Podle čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), *aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Hostitelský členský stát pečlivě posoudí osobní poměry těchto osob a zdůvodní každé odepření vstupu či pobytu těchto osob.*
23. Žalobce ve správním řízení při svém výsledku uvedl, že vede společnou domácnost a žije s partnerkou, uvedl její jméno, datum narození, adresu a telefon a svůj telefon. Žalobce upřesnil, že se potkali v dubnu 2020, znají se od června 2020 a od 13. 8. 2020 se scházejí pravidelně. Žalobce platí přítelkyni polovinu nájmu, tj. 5 000 Kč měsíčně. Na den 18. 8. 2021 měli naplánovanou schůzku s právníkem ohledně legalizace pobytu žalobce, chtěli

vyřídít papíry a vzít se. Žalobce s přítelkyní vychovává její šestiletou dceru. Žalobce na závěr výslechu žádal o co nejkratší dobu vyhoštění, protože v ČR má přítelkyni.

24. K **hodnocení partnerského vztahu** Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku č. j. 2 Azs 433/2017-29 (body 12 a násl.) uvedl: Při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu vztahu druha a družky je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, u neformálního soužití, v němž partneři buď nechtějí, nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 151/2015-35).
25. NSS v rozsudku č. j. 2 Azs 433/2017-29 (bod 14) uvedl k pojmu **společná domácnost**, že za ni považuje domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Tyto osoby nemusí hradit společné náklady rovnoměrně. Člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje i jinak např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti bez trvalosti soužití s ostatními členy domácnosti a společného uhrazování nákladů na své potřeby není vedením společné domácnosti.
26. Podle zdejšího soudu je třeba i u partnerského života zohlednit závěry o každodenním soužití, ke kterým dospěl NSS u institutu manželství (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod 59 a 64). Povahu a účel institutu manželství vymezuje § 655 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) jako *„trvalý svazek muže a ženy vzniklý způsobem, který stanoví tento zákon. Hlavním účelem manželství je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc“*. Obsah manželství potom v nejobecnějším smyslu vymezuje § 687 odst. 2 občanského zákoníku tím, že *„manželé si jsou navzájem povinni úctou, jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svou důstojnost, podporovat se, udržovat rodinné společenství, vytvářet zdravé rodinné prostředí a společně pečovat o děti“*. Ačkoli tedy manželé zpravidla sdílí společnou domácnost, nejedná se o nezbytnou náležitost manželského života. Ostatně samo rodinné právo předpokládá např. v § 691 odst. 1 občanského zákoníku případy, kdy manželé nežijí ve společné domácnosti. Morální povinnost spočívající ve vedení společného života je tedy nutné vykládat především jako vzájemné provázení na cestě životem, nikoli fyzický pobyt ve společné domácnosti. Podle zdejšího soudu je na místě uplatnit v posuzované věci závěr z posledně citovaného rozsudku NSS, že společná domácnost bude chybět i v celé řadě případů funkčních manželství, např. v případě péče o nemocnou osobu, z důvodu pracovních, bytové situace, stěhování či z důvodů různých osobních krizí či životních změn. Ve funkčním partnerství tyto životní situace nastávají také a jsou v dnešní době časté.
27. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění cizince do jeho soukromého a rodinného života je přitom třeba posuzovat i **dopad do soukromého a rodinného života dalších členů rodiny** (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

nebo ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017-26). Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb., je primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí nejlepší zájem dítěte. Povinnost žalobce vycestovat jako důsledek vyhoštění se osobně dotkne jak partnerky žalobce, její dcery a dosud nenarozeného dítěte. Dopadem vyhoštění žalobce na soukromý a rodinný život partnerky žalobce a její dcery se policie vůbec ve správním řízení a napadeném rozhodnutí nezabývala. Správní orgány v tomto směru neučinily žádné kroky, aby ověřily pravdivost tvrzení žalobce a zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Policie proto vydala 11. 8. 2021 rozhodnutí o vyhoštění předčasně a žalovaná v rozporu se zákonem vady řízení policii nevytkla a věc jí nevrátila, ani sama v řízení nepokračovala a rovněž skutkový stav nezjišťovala. Správní orgány neprovedly výslech partnerky žalobce, ačkoliv žalobce již dne 10. 8. 2021 policii uvedl, že se stýkájí od dubna 2020, tedy téměř rok a půl a od 13. 8. 2020 se vídali pravidelně, tedy jeden rok.

28. Řízení o vyhoštění není řízením o žádosti. Tím spíše je správní orgán povinen z úřední moci zjistit skutkový stav v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
29. Obdobný případ posuzoval Krajský soud v Praze (rozsudek ze dne 29. 1. 2020, č. j. 42 A 18/2019-37), ve kterém soud dospěl ke shodným závěrům.
30. Tvrzení o těhotenství žalobkyně žalobce uvedl až v soudním řízení správním. Proto se jím nemohl žádný správní orgán ve správním řízení zabývat. V dalším správním řízení bude tato skutečnost významná, protože vyhoštění žalobce by mohlo znamenat značný zásah do rodičovských práv žalobce, jeho partnerky a nenarozeného dítěte a jejich soukromého a rodinného života. Pro úplnost soud dodává, že podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je rodič zranitelnou osobou.
31. Policie a žalovaná si neobstaraly a tím i nehodnotily podklady o soužití žalobce s partnerkou. Interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu přiměřenost zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život tedy vyžaduje zásadní doplnění a zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Je třeba, aby v dalším řízení správní orgány zjistily, zda tvrzení žalobce jsou pravdivá a učinily příslušné kroky k ověření kvality soužití žalobce s jeho partnerkou, její dcerou, ověření těhotenství partnerky a indicie o otcovství žalobce. Správní orgán v dalším řízení uváží, zda je účastníkem řízení kromě žalobce i jeho partnerka (§ 27 správního řádu).
32. Ačkoli žalobce porušil právní předpisy tím, že porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví v únoru 2021 a poté nerespektoval výjezdní příkaz a dále překročil povolenou dobu pobytu o 73 dnů, je třeba poměřovat intenzitu porušení právních předpisů se zásahem do skutečného soukromého a rodinného života žalobce, jeho partnerky, její dcery a jejich společného dítěte, vyplývajícím z vyhoštění na straně druhé (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 240/2014).
33. Z výše uvedených důvodů se soud nezabýval ostatními žalobními námitkami a návrhy na dokazování a napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

34. Žalovaná, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, ale žádné náklady řízení neuplatnil a soud je ze spisu nezjistil, proto mu je nepřiznal.
35. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradu a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 4. ledna 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně